

КИР БУЛИЧОВ

АЛИСА ОТ ХХІ ВЕК

Част 1 от „Алиса от ХХІ век“

Превод от руски: [Неизвестен], 1974

chitanka.info

От утре Алиса тръгва на училище. От сутринта ѝ видеофонират приятели и познати, всички я поздравяват. Самата Алиса вече от три месеца разказва за своето бъдещо училище. Марсианецът Бус ѝ изпрати някаква удивителна кутия за моливи, която никой не може да отвори.

Реших да продиктувам няколко истории от живота ѝ. Ще изпратя тези записки на учителката. Ще ѝ бъде полезно да знае с какъв несериозен човек ще си има работа. Може би те ще ѝ помогнат по добре да възпитава моята дъщеря.

Отначало Алиса си беше дете като всички деца. Но само три години. Откакто се срещна с Бронтя, в характера ѝ се проявиха някакви особени черти: върши всичко не като другите, способна е да се изгубва в най неподходящия момент и случайно да прави открития, които не са по силите дори на големи учени. Умее да извлича полза от проявените към нея добри отношения, но независимо от това има много верни приятели. На нас, родителите ѝ, понякога ни е страшно трудно. Не можем да седим по цял ден в къщи: аз работя в зоопарка, а майка ѝ строи сгради, и то често на други планети.

Затова искам да предупредя учителката ѝ — на нея навярно също няма да ѝ бъде лесно. А доказателство за това са историите, които се случиха с Алиса на различни места по Земята и в Космоса през последните три години.

БРОНТЯ

При нас, в Московски зоопарк докараха яйце от бронтозавър. Намерили го бяха туристи при едно свличане на брега на Енисей. Беше почти кръгло и забележимо запазено във вечно замръзналата почва. Когато специалистите започнаха да го изучават, откриха, че е съвсем прясно. И затова решиха да се постави в инкубатора на зоопарка. Малко хора вярваха в успеха, но само след седмица ръонтгеновите снимки показаха, че зародишът на бронтозавъра се развива.

Едва беше обявено за това по интервизията и в Москва започнаха да долитат от всички страни учени и кореспонденти. Всички телеспътници в света показваха яйцето. Яйцето отстрани, яйцето отпред; яйцето и скелети на бронтозаври...

На четиридесет и шестия ден яйцето потрепна, пукна се... и през дебелината кожеста черупка започна да се подава черна като на змия

глава. Затрещяха автоматичните кинокамери. След пет минути около инкубатора се събраха всички.

На края от яйцето излезе малко бронтозавърче.

— Татко, как се казва то? — дочух изведнъж познат глас.

— Алиса! — учудих се аз. — Как попадна тук?

— С кореспондентите.

— Но тук е забранено за деца.

— За мен може. Казах на всички, че съм твоя дъщеря. И те ме пуснаха.

— Но нали знаеш, че не е хубаво да се използват познанствата за лични цели?

— Но, татко, нали на малкия Бронтя ще му бъде скучно без деца.

Махнах с ръка. Нямах нито една свободна минута, за да я изведа. А и наоколо нямаше никой, който би се съгласил да направи това вместо мен.

— Стой тук и не ходи никъде — казах й. А сам отидох при новоизлюпения бронтозавър.

С Алиса не разговарях цялата вечер. Забраних й да идва, но тя каза, че не може да ме послуша, защото й е жал за Бронтя. И на следващия ден отново се промъкна в инкубатора. Доведоха я космонавтите от кораба „Юпитер 8“. Космонавтите бяха герои и никой не можеше да им откаже.

— Добро утро, Бронтя — каза тя.

Бронтозавърчето я погледна накриво.

— Чие е това дете? — запита строго професор Яката.

Едва не потънах в земята от срам. Но Алиса, нали винаги намира какво да каже, запита:

— Не ви ли харесвам?

— Не, моля ви, точно обратното... Просто си мислех, че може би сте се загубили... — Професорът съвсем не умееше да разговаря с малки момиченца.

— Добре — каза Алиса. — А при тебе, Бронтя, ще намина утре. Недей да скучаеш.

И Алиса наистина дойде на другия ден. И идваше почти всеки ден. Всички свикнаха с нея и я пускаха без никакви разпавии. Бронтозавърът растеше бързо. За един месец достигна два метра и половина дължина и затова го преместиха в специално построен

павилион. Разхождаше се по оградената полянка и дъвчеше млади филизи от бамбук и банани. В циментирания басейн в средата на полянката имаше топла, солена вода, каквато обичаше бронтозавърът.

Но неочаквано той загуби апетит. Три дена бамбукът и бананите останаха недокоснати. На четвъртия ден бронтозавърът легна на дъното на басейна и положи малката си черна глава на пластмасовия бряг. По всичко личеше, че се готви да умира. Не можехме да го допуснем. Нали имахме само един бронтозавър. Най-добрите лекари в света ни помагаха, но всичко беше напразно. Бронтя не искаше нито трева, нито витамини, нито портокали, нито мляко — нищо.

Алиса не знаеше за тази трагедия. Бях я изпратил при баба й във Внуково. Но на четвъртия ден тя включила телевизора точно в момента, когато предавали съобщението за влошаването на здравето на бронтозавъра. И в същото това утро дотича в павилиона.

— Татко! — развика се тя. — Как си могъл да криеш от мен? Как си могъл?...

— После, Алиса, после — отговорих й. — Сега имаме съвещание.

Алиса не каза нищо и се отдръпна. А само след минута чух, как някой до мен изахка. Обърнах се и видях, че Алиса, вече прескочила оградата, е навлязла в полянката и се приближава до муцуната на бронтозавъра. В ръката й имаше бяло хлебче.

— Яж, Бронтя — каза тя, — а то тук ще те уморят от глад. На твоето място и на мен щяха да ми омръзнат тия банани.

И преди да успея да дотичам до оградата, невероятното се случи. Това, което прослави Алиса и подрони доста репутацията на нас, биолозите. Бронтозавърът вдигна глава, погледна Алиса и внимателно взе хлебчето от ръцете й.

Учените дълго спориха след това. Дори още спорят. Едни казват, че е трябвало да се смени храната на Бронтя, а други — че той вярва повече на Алиса, отколкото на нас. Но така или иначе, кризата отмина.

Сега Бронтя е напълно опитомен. Въпреки че вече е към тридесет метра дълъг, за него няма по голямо удоволствие от това, да повози Алиса. Един от моите асистенти й направи специално седло и когато Алиса дойде в павилиона, Бронтя протяга своята дълга шия, захваща с триъгълните си зъби седлото и ловко го поставя върху

черното си блестящо тяло. След това разхожда Алиса из павилиона или плува с нея в басейна.

ТУТЕКСИТЕ

Както бях обещал на Алиса, взех я с мен, когато дойде време да отлетя на Марс за провеждащата се там конференция.

Долетяхме благополучно. Не понасям много добре безтегловността и затова предпочетох да не ставам от креслото, но моята дъщеричка през цялото време пърхаше из кораба и дори веднъж ми се наложи да я свалям от тавана, тъй като искаше да натисне червеното копче за аварийно спиране.

Разгледахме марсианския град, разходихме се с туристите из пустинята, бяхме в Големите пещери. Но след това вече нямах време да се занимавам с Алиса и я дадох в интерната за една седмица. На Марс работят много наши специалисти, затова марсианците им помогнаха да построят грамаден купол над детската градина. В детската градина е хубаво — там растат истински земни дървета. Понякога децата ходят на екскурзия. Тогава те обличат мънички скафандри и излизат в колонка на улицата.

Татяна Петровна — така се нарича възпитателната — каза, че не бива да се безпокоя. Алиса също каза да не се безпокоя. И ние се сбогувахме за една седмица.

А на третия ден Алиса изчезна.

Това беше изключително произшествие. В цялата история на интерната никой не бе изчезвал и не се бе загубвал за повече от десетина минути. В марсианския град е съвършено невъзможно да се загубиш. Още повече, ако си земно дете, облечено в скафандър. Първият срещнал те марсианец ще те доведе обратно. Ами роботите? Ами Службата за безопасност? Не, да се загубиш на Марс е невъзможно!

Но Алиса се загуби.

Извикаха ме от конференцията и ме докараха в интерната на марсиански скачащ всъдеход. Изглежда съм имал много объркан вид, защото, когато се появих под купола, всички събрани там съчувствено замълчаха.

Оказа се, че градската телевизия вече цял час на всеки три минути предава съобщения, че се е загубило едно момиченце от

Земята. На всички видеофони на Марс светеше тревожен сигнал. В марсианските училища бяха прекратени занятията и учениците, разделени на групи, претърсваха града и околността.

Изчезването на Алиса открили едва когато нейната група се върнала от разходка. Оттогава бяха изминали два часа. А кислород в скафандъра си имала за три часа.

Тъй като познавам дъщеря си, попитах дали са претърсили потайните места в самия интернат и около него. Може би е намерила марсианска богомолка и си я разглежда... Отговориха ми, че мазета в града няма, а всички потайни места са претърсени от марсианските ученици и студенти, които ги познават като пръстите на ръцете си.

Бях сърдит на Алиса. Със своето поведение тя беше направила повече бели, отколкото може да направи една пясъчна буря. Всички марсианци и земни жители, живеещи в града, изоставиха работата си, вдигната бе на крак цялата спасителна служба. И освен това все повече ме обземаше безпокойство. Нейното приключение можеше да свърши зле.

„Може би, тя наистина се изхитрила да излезе в пустинята? — мислех си аз. — Ако е в града, вече щяха да я намерят. Но в пустинята... Марсианските пустини още не са добре проучени и там можеш да се загубиш така, че да не те открият и десет години. Но нали най близките райони на пустинята са изследвани със скачащи всъдеходи...“

— Намериха я! — изведнъж се развика марсианецът със синия хитон, като гледаше джобния си телевизор.

— Къде? Как? Къде? — развълнуваха се събралите се под купола.

— В пустинята. На двеста километра оттук.

— Двеста?!

„Разбира се — помислих си, — те не познават Алиса. Такова нещо би могло да се очаква от нея.“

— А как е попаднала там?

— С пощенската ракета.

— Как не се сетих! — каза Татяна Петровна и се заплака. Тя го преживяваше най тежко от всички. — Минахме край пощата, а там товареха автоматични пощенски ракети. Но аз не обърнах внимание. Нали ги виждаме по сто пъти на ден!

А когато след десет минути един марсиански летец доведе Алиса, всичко стана ясно.

— Влязох вътре, за да си взема писмото — каза Алиса.

— Какво писмо?

— Но нали, ти, татко, каза, че мама ще ни напише писмо. И аз надникнах в ракетата, за да взема писмото.

— Ти си влизала вътре?

— Разбира се. Вратичката беше отворена и вътре имаше много писма.

— А после?

— Едва влязох и вратичката се затвори, ракетата полетя. Започнах на търся копчето за спиране. Там имаше много копчета. Когато натиснах последното, ракетата започна да се спуска и после вратата се отвори. Излязох навън, а наоколо пясък и леля Таня я няма, и децата ги няма. Поплаках малко, а после реших да си ходя в къщи.

— А как разбра накъде трябва да вървиш?

— Покачих се на една могилка, за да погледна оттам. Но нищо не се виждаше. В могилката имаше вратичка. Тогава влязох в стаичката и седнах там.

— Каква вратичка? — учуди се марсианецът. — В този район има само пясък.

— Не, там има вратичка и стая. А в стаята има един голям камък. Като египетска пирамида. Само че мъничка. Помниш ли, татко, ти ми чете една книжка за египетските пирамиди?

Неочакваното изявление на Алиса развълнува силно и марсианците, и Назарян, началника на спасителите.

— Тутексите! — завикаха те.

— Къде бе намерено момиченцето? Координатите!

И половината от присъстващите изчезнаха, като че ги беше издухал вятър.

А Татяна Петровна разказа, че преди много хиляди години на Марс е съществувала тайнствената цивилизация на тутексите. От нея останали само каменните пирамидки. Досега нито марсианците, нито археолозите от Земята не са могли да намерят строежи на тутексите — само пирамидки, разхвърляни из пустинята и затрупани с пясък. И ето, че Алиса случайно се бе натъкнала на постройка на тутексите.

— Виждаш ли, на теб отново ти провървя — казах. — Но все пак, незабавно ще те отведе в къщи. Там се загубвай колкото си искаш. Без скафандър.

— И на мен повече ми харесва да се загубвам в къщи — каза Алиса.

... След два месеца прочетох една статия под заглавие „Ето какви са били тутексите“. В нея се разказваше, че в марсианската пустиня са открити безценни паметници на културата на тутексите. Сега учените се занимавали с разшифроването на надписите, намерени в помещението. Но най интересното е, че на пирамидката имало изображение на тутекс, и то великолепно запазено. Беше поместена и снимка на пирамидката с портрета на тутекса.

Портретът ми се стори познат. И ме обхвана страшно подозрение.

— Алиса — казах строго. — Признай си честно, рисувала ли си на пирамидката, когато се загуби в пустинята?

Алиса се приближи и внимателно разгледа картинката в списанието.

— Ами да. Тук си нарисуван ти, Татенце. Само че аз не съм ги рисувала, а го надрасках с камъче. Знаеш ли колко скучно ми беше там...

СРАМЕЖЛИВИЯТ ШУША

Алиса има много познати животни. Две котенца, марсианска богомолка, която живее под кревата ѝ, и нощем имитира балалайка; таралежче, което живя у нас малко, а после се върна в гората; бронтозавърът Бронтя — Алиса му ходи редовно на гости в зоопарка — и на края съседското куче Рекс.

Алиса се снабди и с още едно животно, когато се върна първата експедиция от Сириус.

С Парашков се запозна на първомайската манифестация. Не зная как го уреди: Алиса има големи връзки. Така или иначе, тя се оказа между децата, които поднасяха цветя на космонавтите. Представете си моето учудване, когато видях по телевизията как през площада тича Алиса с по голям от самата нея букет сини рози и го връчва на самия Парашков.

Парашков я взе на ръце, заедно гледаха манифестацията, заедно си тръгнаха.

В къщи Алиса се върна чак вечерта с голяма чанта в ръце.

— Това пък какво е?

— Подарък от Парашков.

— И подарък ли си изпроси! Само това липсваше!

— Нищо не съм си изпросила. Това е Шуша. Парашков ги е донесъл от Сириус. Мъничък шуша, може да се каже, шушонче.

И Алиса внимателно извади от чантата мъничко животинче с шест лапи, приличащо много на кенгуру. Шушончето имаше големи, като на водно конче, очи. То бързо ги въртеше, като се държеше здраво с горната двойка лапи за костюма на Алиса.

— Виждаш ли, той вече ме обича — каза Алиса. — Ще му приготвя леглото.

Знаех историята с шушите. При нас в зоопарка имаше вече пет шуши и дори очаквахме семейството да се увеличи. Парашков и Бауер бяха открили шушите на една от планетите на Сириус. Тези мили безобидни животинчета излязоха бозайници, въпреки че по начин на живот напомняха най-вече нашите пингвини. Експедицията донесе няколко шуши и цял филм за тях, който беше прожектиран с голям успех по всички кинотеатри и видеорами.

Някои от животинчетата попаднаха в зоопарка, други останаха у обикналите ги космонавти. Шушончето на Парашков попадна в края на краищата у Алиса. Бог знае с какво бе успяла да очарова тя суровия космонавт.

Шуша живееше в голяма кошница до кревата на Алиса, месо не ядеше, нощем спеше, дружеше с котенцата, боеше се от богомолката и тихичко мъркаше, когато Алиса го галеше или му разказваше за своите успехи и неуспехи. Растеше бързо и след два месеца стана висок колкото Алиса. Те ходеха на разходка в градинката срещу нас и Алиса никога не му слагаше нашийник.

— Ами ако уплаши някого? — питах аз.

— Не, няма да изплаши никого. А освен това ще ми се разсърди, ако му сложа нашийник. Та той е толкова чувствителен.

Веднъж на Алиса не ѝ се спеше. Тя капризничеше и искаше да ѝ прочета за доктор Охболи.

— Нямам време, дъще — казах й. — Имам срочна работа. А освен това вече е време сама да си четеш книжките.

— Но това не е книга, а микрофилм и там буквичките са малки.

— Да, но той е озвучен. Като не искаш да четеш — включи звука.

— Студено ми е и не ми се става.

— Почакай малко. Ще си допиша реда и ще ти го включа.

— Като не искаш, аз пък ще помоля Шуша.

— Помоли го — усмихнах се.

Но след минута изведнъж чух от съседната стая познатия глас: „... И освен това Охболи си имал куче Ава“. Значи Алиса все пак е станала.

— Веднага лягай! — извиках й. — Ще се простудиш.

— Ама аз съм си в леглото.

— Не ме лъжи. Кой тогава включи микрофилма?

— Шуша.

Никак не ми се иска дъщеря ми да стане лъжкия. Оставих работата си и отидох при нея, за да си поговорим сериозно.

Шуша се занимаваше с микропроектора, а на екрана нещастните животинчета се тълпяха пред вратата на добрия доктор Охболи.

— Как си успяла да го дресиращ така? — искрено се учудих.

— Аз не съм го дресирала. Той си може всичко.

Шуша смутено потриваше предните си лапи. Настъпи неловко мълчание.

— И все пак... — казах на края.

— Извинете — раздаде се висок глас. Говореше Шуша. — Но аз наистина сам се научих.

— Простете... — казах.

— Това не е трудно — повтори Шуша. — Вие сам показвахте вчера на Алиса приказката за краля на богомолките.

— Не, аз не затова. Как се научихте да говорите?

— Ние с него се занимавахме — каза Алиса.

— Нищо не разбирам. Десетки биолози работят с шушите, но нито веднъж, нито един шуша не е казал нищо.

— А нашият Шуша може и да чете. Нали можеш?

— Малко.

— Той ми разказва такива интересни работи...

— С вашата дъщеря сме големи приятели.

— Но защо толкова време мълчахте?
— Стесняваше се — отговори вместо него Алиса.
Шуша наведе очи.

ПРИВИДЕНИЕТО

През лятото ние живеем във Внуково. До там има монорелсов транспорт, а от него до вилата има пет минути пешком. Идвам на вилата направо от зоопарка и вместо почивка попадам в кипежа на тамошния живот. Негов център е съседското момченце Коля, известен в цялото Внуково с това, че взима играчките на децата. При него дори идва психолог от Ленинград, който след това написа дисертация. Психологът изучаваше Коля, а самият Коля си ядеше сладко и хленчеше по цял ден.

Там живеят още бабата на Коля, която обича да разговаря за генетиката и пише роман за Мендел, бабата на Алиса, момченцето Юра и неговата майка Карма, трима близнаци от съседната улица, които пеят в хор под прозореца ми и на края, привидението.

Привидението живее някъде под ябълката и се появи сравнително отскоро. В привидението вярват Алиса и бабата на Коля.

Седяхме с Алиса на терасата и чакахме новият робот на Шчелковската фабрика да приготви вечерята. Роботът вече два пъти беше се развалял и ние с Алиса заедно ругаехме фабриката, но да се заемем сами с домакинството не ни се искаше, а нашата баба беше отишла на театър.

Алиса каза:

— Днес той ще дойде.

— Кой — той?

— Моят привидение.

— Привидението е „то“ — автоматически я поправих, без да свалям очи от робота. — На какво прилича това привидение?

— То ходи само когато е тъмно.

— Е, да, разбира се. Открай време е така. Слушала си приказките на бабата на Коля...

— Бабата на Коля ми разправя само за историята на генетиката. Как са преследвали Мендел.

— Да, а между впрочем, как реагира твоето привидение на пеенето на петлите?

— Никак. А защo?

— Когато пропее петел, порядъчното привидение трябва да изчезне със страшни проклетия.

— Ще го попитам. Довечера ще си легна по късно. Трябва да поговоря с привидението.

Стъмни се. Алиса каза:

— Е, аз тръгвам.

— Накъде?

— При привидението. Ти обеща.

— Мислех, че се шегуваш. Но, ако толкова много искаш да отидеш в градинката — моля, само си облечи жилетката, че вече е хладничко. И да не ходиш по-далече от ябълката.

— Че къде по-далече? То ме чака там.

Алиса изтича в градинката. Не исках да се вмъквам в света на нейните фантазии. Нека около нея има и привидения, и вълшебници, и смели рицари, и добри великани от приказната синя планета... Разбира се, ако си ляга навреме и се храни нормално.

Угасих светлината на верандата, за да не ми пречи да виждам Алиса. Ето, тя приближава ябълката, стара и клонеста, и застава под нея.

И тогава... От стъблото на ябълката се отдели синкава сянка и тръгна към Алиса. Сянката като че плуваше из въздуха, без да докосва тревата.

В следващия миг грабнах нещо тежко и хукнах по стълбата, прескачайки по три стъпала. Това вече не ми харесваше. Или е нечия остроумна шега, или... Какво „или“, още не знаех.

— По внимателно, татко! — зашепна Алиса, която беше чула моите крачки. — Ще го изплашиш.

Хванах Алиса за ръката. Синкавият силует се стопи във въздуха.

— Татко, какво направи!

Алиса ревеше, докато я носех към терасата.

Какво беше това под ябълката? Халюцинация?

— Защо направи това? — плачеше Алиса. — Нали обеща...

— Нищо не съм направил — отговорих аз, — няма никакви привидения.

— Но нали сам го видя. Защо не казваш истината? А той не понася, когато въздухът около него се движи. Нима не разбираш, че

към него трябва да се приближаваш бавно, за да не го издуха вятърът?

Не знаех какво да отговоря. Бях уверен в едно: щом Алиса заспи, ще взема фенер и ще претърся градината.

— А той ми даде писмо за теб. Само че сега аз няма да ти го дам.

— Какво писмо?

— Няма да ти го дам.

Едва сега забелязах, че в юмручето си тя стиска някакво листче. На края все пак ми го даде.

На листчето с моя почерк беше написано разписанието за храненето на червените крумсове. Това листче аз търсех вече трети ден.

— Алиса, къде си намерила моята записка?

— А ти я обърни. Привидението си нямаше хартия и аз му дадох своята.

На обратната страна, с непознат почерк, бе написано на английски:

„Уважаеми професоре!

Осмелявам се да се обърна към Вас, тъй като попаднах в неприятно положение, от което не мога да изляза без чужда помощ. За съжаление, не мога да напусна кръга с радиус един метър, чийто център е ябълковото дърво. Да бъда виден в моето жалко положение е възможно само на тъмно.

Благодарение на Вашата дъщеря, едно чувствително и отзивчиво същество, на мен ми се удаде да установя връзка с външния свят.

Аз съм професор Кураки, станал жертва на един неудачен експеримент. Провеждах опити по предаване на вещество на големи разстояния. Успях да изпратя от Токио в Париж две пуйки и една котка. Те бяха приети благополучно от моите колеги. Но в деня, когато реших да проведа експеримента върху себе си, бушоните в лабораторията изгоряха по време на опита и енергията на преместване се оказа недостатъчна. Аз бях разсеян в пространството, като при това най-концентрираната част се

намира в района на Вашата вила. В това трагично състояние се намирам вече втора седмица, поради което без съмнение ме считат за загинал.

Умолявам Ви, незабавно след получаването на писмото да изпратите телеграма в Токио. Нека бъдат поправени бушоните в лабораторията ми. Тогава ще мога да се материализирам.

Предварително благодарен:

Кураки.“

Дълго се вглеждах в тъмнината под ябълката. После слязох от терасата и се приближих. До стъблото се покачваше бледосиньо, едва забелязващо се сияние. Като се взрях по добре, успях да различа очертанията на човешка фигура. „Привидението“ умолително, както ми се стори, протягаше ръце към небето.

Не исках да губя повече време. Дотичах до монорелсовата линия и от гарата видеофонирах в Токио.

Цялата тази операция отне десет минути.

По пътя за в къщи, аз си спомних, че съм забравил да приспя Алиса. Ускорих крачка.

Светлината на терасата не беше угасена.

Там Алиса демонстрираше своя хербарий и колекцията си от пеперуди на един нисък, уморен японец. Японецът държеше в ръката си тенджерка и без да сваля очи от съкровищата на Алиса, деликатно ядеше.

Като ме видя, гостът се поклони и каза:

— Аз съм професор Кураки, ваш вечен слуга. Вие и вашата дъщеря ми спасихте живота.

— Да, татко, това е моят „привидение“ — каза Алиса. — Сега вече вярваш ли в тях?

— Вярвам — отговорих аз. — Много ми е приятно да се запознаем.

ИЗЧЕЗНАЛИТЕ ГОСТИ

За пръв път Слънчевата система посрещаше гости от толкова далечна звезда.

Първият сигнал на лабуцилците беше приет от станцията на Плутон, а след три дни контакт с тях установи Лондонската радиообсерватория.

Лабуцилците бяха още далече, но космодрумът Шереметиево–4 беше напълно готов да ги приеме. Всички посолства бяха запазили места на трибуните, а кореспондентите нощуваха в бюфета на космодрума.

Алиса живееше във вилата във Внуково и събираше хербарий. По такъв начин тя не взимаше участие в подготовката за тържествената среща. Дори не знаеше нищо за нея. А и аз самият нямах пряко отношение към срещата. Моята работа щеше да започне едва след като лабуцилците се приземят.

На осми март лабуцилците съобщиха, че влизат в кръгова орбита. Но вместо лабуцилския кораб станциите за насочване засякоха изгубения преди две години шведски спътник „Нобел–29“. Когато грешката беше открита, оказа се, че и връзката с лабуцилския кораб временно е прекъсната.

На девети март в 6,33 лабуцилците съобщиха, че са кацнали в район със земни координати 55°20' северна ширина и 37°40' източна дължина, с възможна грешка от 15 минути, тоест, недалеч от Москва.

След това връзката отново бе прекъсната и не можа да бъде възстановена с изключение на един случай, за който ще разкажа по-късно. Оказа се, че земната радиация е подействувала пагубно на апаратурата на лабуцилците.

Стотици автомобили и хиляди хора се отправиха към мястото, където бяха кацнали гостите. Пътищата бяха задръстени от желаещи да намерят лабуцилците. Космодрумът Шереметиево–4 опустя. В бюфета не остана нито един кореспондент. Небето на Подмосковието гъмжеше от вертолети, винтокрили вихролети, орнитоптери и други летателни апарати. Като че ли облаци грамадни комари бяха надвиснали над земята.

Дори корабът на лабуцилците да беше потънал в земята, пак щяха да го намерят.

В този момент внезапно заговориха всички радиостанции в света. Предаваха запис на съобщението, уловено от един радиолюбител в Северна Австралия. В съобщението се повтаряха координатите и след това се казваше: „Намираме се в гора...

Изпратихме група да търси хората. Продължаваме да приемаме вашите предавания. Учудени сме, че никой не ни посрещна...“ И връзката пак се прекъсна.

На терасата се качи Алиса с кошничка ягоди.

— Защо са се разтичали всички? — попита тя.

— Лабуцилците се загубиха — отговорих аз.

— Не ги познавам.

— Тях още никой не ги познава.

— А как са се загубили тогава?

— Летяха към Земята. Доляяха и се загубиха.

Чувствувах, че говоря глупости. Но това си беше самата истина.

Алиса помълча, като че ли моят отговор я задоволи. Прекоси един-два пъти терасата, без да изпуска кошничката от ръцете си. После запита:

— А те в полето ли са или в гората?

— В гората.

— Много хубаво, че не са на полето.

— Защо?

— Изплаших се да не съм ги видяла.

— Как така?!

— Ами никак, пошегувах се...

Скочих от стола. Изобщо Алиса все си измисля...

— Ама аз не съм ходила в гората, татко. Честна дума, не съм ходила. Бях на полянката.

— Алиса, разкажи ми каквото знаеш. Всичко... И недей да прибавяш от себе си нищо. Видя ли в гората някакви странни... хора?

— Честна дума, не съм била в гората.

— Добре де, на поляната.

— Нищо лошо не съм им направила. И те съвсем не са странни.

— Отговаряй човешки: къде и кого си видяла? Не мъчи и мен и човечеството в мое лице!

— А ти, човечество ли си?

— Слушай, Алиса...

— Е, добре. Те са тук. Те дойдоха с мен.

Огледах се неволно. На терасата нямаше никой освен мен и Алиса.

— Ама ти не гледаш накъдето трябва — Алиса въздъхна и се приближи до мен. — Искан да си ги оставя за мен. Откъде да знам, че човечеството ги търси.

И ми протегна кошничката с ягодите. Поднесе кошничката към очите ми и аз съвсем ясно видях две фигурки в скафандри. Те бяха изпоцапани с ягодов сок и бяха яхнали една ягода.

— Не съм им причинила никаква болка — каза Алиса с виновен глас. — Мислех си, че са джудженца от приказките.

Но аз вече не я слушах. Притискайки нежно кошничката до сърцето си, вървах към видеофона и си мислех, че тревата трябва да им се е сторила висока гора.

Така се състоя първата среща с лабуцилците.

Разказът е публикуван в сп. „Космос“, бр.8 от 1974 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.